

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Pavla Kumprechta a Mgr. Tomáše Blažka ve věci žalobce: **M. K.**, zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. října 2015, č. j. 26452-2/DS/2015/Er,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Výše označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové, odboru správního (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 16. 7. 2015, č. j. MMHK/138487/2015. Správní orgán prvního stupně uložil žalobci dle § 125f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč. Shledal totiž, že se žalobce dopustil správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatel vozidla, v rozporu s ustanovením § 10 zákona o silničním provozu, nezajistil, aby při užití

vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť dne 14. 1. 2015 v 10:43 hodin bylo strážníky Městské policie Hradec Králové, na Tylově nábřeží, u Pedagogické fakulty Univerzity Hradec Králové, zjištěno stání motorového vozidla tov. značky Škoda Octavia, reg. zn., jehož provozovatelem je žalobce, a to bez platné parkovací karty, přestože v daném úseku platí dopravní značka IP25 – Zóna P – zakazuje se stání bez parkovacího poplatku, čímž neznámý pachatel porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona.

Na základě oznámení policie o spáchání přestupku nezjištěnou osobou zaslal správní orgán prvního stupně žalobci, jakožto provozovateli vozidla, dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu výzvu k úhradě peněžitě částky ve výši 300 Kč nebo k písemnému oznámení totožnosti řidiče vozidla. Určená částka byla splatná ve lhůtě 15 dnů od doručení výzvy. Ve stejné lhůtě měl žalobce právo namísto zaplacení určené částky písemně oznámit správnímu orgánu prvního stupně osobu řidiče, která v inkriminované době řídila jím provozované vozidlo. Výzva byla žalobci doručena dne 28. 1. 2015. Ve lhůtě 15 dnů od doručení této výzvy žalobce uloženou částku neuhradil a správnímu orgánu prvního stupně písemně neoznámil osobu řidiče, která v inkriminovaném čase řídila jím provozované vozidlo.

Správní orgán prvního stupně úředním záznamem ze dne 25. 2. 2015 přestupek ze dne 14. 1. 2015 pro porušení ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, v souladu s ustanovením § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), odložil, aniž by řízení zahájil, neboť do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.

Správní orgán prvního stupně následně zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, kdy 2. 3. 2015 byl žalobci doručen příkaz, kterým byl shledán vinným spácháním předmětného správního deliktu.

Dne 9. 3. 2015 podal žalobce prostřednictvím svého zástupce – společnosti FLEET Control, s.r.o. – proti uvedenému příkazu blanketní odpor. Dne 30. 4. 2015 sdělil žalobce správnímu orgánu prvního stupně totožnost údajného řidiče vozidla, který měl dne 14. 1. 2015 na Tylově nábřeží u Pedagogické fakulty Univerzity Hradec Králové vozidlo zaparkovat. Správní orgán prvního stupně zaslal této osobě na adresu uvedenou žalobcem předvolání k podání vysvětlení, které se mu vrátilo zpět z důvodu – nezastižen, adresát nemá schránku. Na adrese, kterou žalobce ve svém vyjádření ze dne 30. 4. 2015 označil za adresu trvalého pobytu řidiče, který vozidlo zaparkoval, sídlí Úřad městské části Prahy 5. Údaje poskytnuté žalobcem tak nevedly ke zjištění konkrétní osoby řidiče, resp. na základě těchto údajů se osobě žalobcem označené jako řidič jím provozovaného vozidla nepodařilo výzvu shora uvedenou doručit. Před vydáním rozhodnutí ve věci správního deliktu byla žalobci dána v souladu s § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, a to dne 16. 7. 2015 ve 13:00 hodin v sídle správního orgánu prvního stupně. Oznámení o ukončení dokazování a poučení o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, ve kterém byl žalobce současně obeznámen, že dne 16. 7. 2015 ve 13:00 hodin bude prováděno

dokazování mimo ústní jednání, bylo zástupci žalobce doručeno datovou schránkou dne 24. 6. 2015. Žalobce se ve stanovenou dobu k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí nedostavil, správnímu orgánu prvního stupně nebyla doručena žádná omluva, ani případný návrh na stanovení dalšího termínu seznámení se se spisem.

Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 16. 7. 2015, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, bylo žalobci doručeno 6. 8. 2015. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání, které po výzvě k doplnění náležitostí odvolání doplnil o dvě odvolací námitky. Namítal, že ve věci nebylo nařízeno ústní jednání, kterého měl zájem se účastnit a že správnímu orgánu nevzniklo právo zahájit řízení o správním deliktu, neboť měl věc řešit jako přestupek s konkrétní osobou přestupce, která mu byla známa.

Výsledkem odvolacího řízení je nyní přezkoumávané rozhodnutí žalovaného.

II. Obsah žalobních námitek

Žalobce předně namítá, že z rozhodnutí nelze jednoznačně určit, kdy konkrétně měl být správní delikt provozovatele vozidla spáchán. V odůvodnění výzvy dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, která byla žalobci doručena dne 28. 1. 2015, bylo uvedeno, že ke spáchání přestupku došlo dne 14. 1. 2014. Ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo uvedeno datum 14. 1. 2015, ovšem v jeho odůvodnění je časové označení opět 14. 1. 2014. V žalobou napadeném rozhodnutí jsou data spáchání správního deliktu všude uvedena shodně, a to 14. 1. 2015, avšak odůvodnění obsahuje mimo jiné informaci, že žalobce si výzvu k úhradě určené částky převzal dne 16. 4. 2014, což dle žalobce svědčí o tom, že správní delikt mohl být spáchán nejpozději dne 16. 4. 2014. Rozhodnutí správního orgánu prvního i druhého stupně proto považuje žalobce za nezákonné, neboť se neshoduje se spisovým materiálem.

Druhá žalobní námitka žalobce spočívá v tom, že řízení o správním deliktu zahájil správní orgán prvního stupně v rozporu s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, neboť zahájil řízení s provozovatelem vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Pokud žalobce na výzvu k úhradě určené částky, případně sdělení osoby řidiče, která v inkriminované době řídila jím provozované vozidlo, nereagoval, měl správní orgán prvního stupně povinnost pokračovat v šetření přestupku např. tak, že by vyzval žalobce k podání vysvětlení. Žalobce nepovažuje prosté poučení o možnosti sdělit totožnost řidiče vozidla ve výzvě správního orgánu prvního stupně ze dne 27. 1. 2015 za dostatečně autoritativní stanovení povinnosti provozovatele vozidla sdělit totožnost řidiče, a proto na výzvu nereagoval. Pokud by správní orgán prvního stupně žalobce ke sdělení totožnosti řádně vyzval, žalobce by mu totožnost řidiče vozidla sdělil. Bez podrobnějšího šetření považuje žalobce závěr správního orgánu prvního stupně spočívající v odložení věci dle § 66 odst. 3 písm. g) přestupkového zákona za předčasný, neboť úvahy, které k němu vedly, jsou nedostatečné.

Žalobce dále s odkazem na čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c) Úmluvy o ochraně lidských práv (dále jen „Úmluva“) a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod namítá, že správní orgán prvního stupně neprovedl ve věci ústní jednání. Ve své žalobě vyjadřuje přesvědčení, že na úpravu procesu projednání správních deliktů, které jsou trestním obviněním ve smyslu čl. 6 Úmluvy, analogicky dopadá zákon o přestupcích a základní principy trestního řízení. Tuto argumentaci podpírá odkazem na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 4. 2015, č. j. 15A 14/2015 – 35, a rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 4. 2015, č. j. 30A 56/2014 – 35. Žalobce svůj zájem účastnit se dokazování (zejm. výsledku svědka, kterého označil za řidiče vozidla) při ústním jednání správnímu orgánu prvního stupně písemně oznámil dne 30. 4. 2015.

Poslední žalobcová námitka spočívá v nedostatečném popsání místa spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Odkazuje na znění ustanovení § 77 zákona o přestupcích. V souvislosti s tímto má výrok rozhodnutí za vadný, neboť je co do místa spáchání přestupku neurčitý, nelze z něj navíc ani určit, že by skutek byl protiprávní, neboť na Tylově nábřeží, u Pedagogické fakulty Univerzity Hradec Králové, není po celé délce vymezeného úseku parkování zakázáno. Většina parkovacích míst je zpoplatněna, ale jsou tam i parkovací místa, na kterých není nutné mít zakoupený parkovací lístek – parkovací místa určená Modré pyramidě. Na podporu svého tvrzení pak žalobce poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 – 42.

Z uvedených důvodů žalobce navrhuje, aby krajský soud zrušil jak napadené rozhodnutí žalovaného, tak rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě a replika žalobce

Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 6. 1. 2016. K námitce týkající se data spáchání správního deliktu uvádí, že ve výzvě ze dne 27. 1. 2015 (konkrétně v jejím odůvodnění) je skutečně uvedeno vlivem písařské chyby nesprávné datum spáchání správního deliktu, kdy namísto 14. 1. 2015 je chybně uvedeno datum 14. 1. 2014. Ve všech dalších písemnostech vyhotovených správním orgánem prvního stupně je datum již uvedeno správně.

K námitce nedostatečné specifikace místa spáchání přestupku žalovaný ve svém vyjádření sděluje, že spáchaný přestupek byl fotograficky zdokumentován a z fotodokumentace, která je součástí spisového materiálu, je zřejmé, že vozidlo stojí na placeném parkovišti. Poukazuje konkrétně na fotografie č. I. 4-5 spisového materiálu správního orgánu prvního stupně, ze kterých je místo spáchání přestupku bezpochyby seznatelné.

Žalovaný dále v reakci na žalobcovu námitku absence ústního jednání poukazuje na žalobcovu opakovanou možnost vyjádřit se v průběhu řízení k věci a uplatňovat námitky. To vyplývá ostatně i z protokolu o seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 16. 7. 2015. Oznámení o ukončení dokazování a poučení o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 24. 6. 2015 bylo

žalobci doručeno téhož dne. Žalobci v něm byla dána možnost seznámit se dne 16. 7. 2015 ve 13:00 hodin v sídle správního orgánu prvního stupně se spisovým materiálem a vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí. Doručením uvedeného oznámení byl žalobce současně vyrozuměn o tom, že v uvedeném termínu bude prováděno dokazování mimo ústní jednání, tedy budou čteny listinné důkazy ze spisového materiálu správního orgánu prvního stupně, které jsou podkladem pro vydání rozhodnutí. Přestože žalobce svůj zájem účastnit se dokazování při ústním jednání správnímu orgánu prvního stupně písemně oznámil dne 30. 4. 2015, k seznámení se se spisovým materiálem, kdy by měl možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, se v avizovaný den a hodinu bez omluvy nedostavil. Nepožádal ani o jiný termín, kdy by mu bylo uvedené umožněno. Ve svém vyjádření žalovaný dále poukazuje na to, že nelze zaměňovat řízení o správním deliktu s řízením o přestupku, a proto není možné aplikovat na řízení o správním deliktu zákon o přestupcích. Uvádí konkrétně § 49 odst. 1 správního řádu, dle kterého ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné.

Závěrem svého vyjádření žalovaný hodnotí svůj přístup k řízení, který považuje za odpovědný a nezaujatý. Odvoláním napadené rozhodnutí, tedy rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, považuje za věcně správné, odpovídající skutkovým zjištěním. Sankci uloženou správním orgánem prvního stupně ve výši 1 500 Kč považuje za zcela přiměřenou a odůvodněnou.

Žalobce v replice k vyjádření žalovaného uvádí, že v předmětné věci bylo nařízení ústního jednání nezbytné k tomu, aby mohl být vyslechnut jím navržený svědek. Správní orgán sice svědka předvolal k podání vysvětlení, dle názoru žalobce ale nebylo podání vysvětlení dostačující a bylo zapotřebí předvolat svědka ke svědecké výpovědi (které by mohl být přítomen i žalobce). Žalobce v této souvislosti odkazuje (kromě rozsudků, na které odkazoval už v žalobě) na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015 – 30. Podle žalobce z uvedeného rozsudku vyplývá povinnost správních orgánů nařizovat ústní jednání při jakémkoliv řízení o správním deliktu.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), v mezích daných žalobními body, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť k takovému postupu udělil žalobce souhlas výslovně, žalovaný pak konkludentně, dle § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

První žalobní námitka se týká nejednoznačně určeného data spáchání správního deliktu. K tomu krajský soud uvádí, že k chybnému označení (14. 1. 2014 namísto 14. 1. 2015) došlo v důsledku písařské chyby, a to toliko v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, nikoli v jeho výroku. Z chronologické posloupnosti odůvodnění a dat v něm uvedených, jež spolu vzájemně souvisí a tvoří na sebe navazující chronologický děj, je to zcela zřejmé.

Žalobce dále namítl, že nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu ve smyslu ustanovení § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu. Podle tohoto ustanovení správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nezahájil řízení o přestupku a věc odložil. Dané ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014 – 45).

Z ustanovení § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele vozidla o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku, vyplývá, že na prvním místě je odpovědnost řidiče vozidla za spáchání přestupku. Smyslem a účelem právní úpravy správního deliktu provozovatele vozidla však stále zůstává „...postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem, resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu povinnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci – nástroje spáchání protiprávnosti – z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 – 21).

S ohledem na shora uvedené krajský soud shledal postup prvoinstančního správního orgánu zákonným. Jak plyne z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt. Po provozovateli vozidla lze totiž legitimně požadovat, aby již od počátku nesl odpovědnost za správnost a aktuálnost údajů, které o řidiči poskytuje. Pokud vyjde najevo, že provozovatelem vozidla uvedené údaje jsou nesprávné či neaktuální, jde toto zjištění k tíži provozovatele vozidla. Za takové situace nejsou správní orgány povinny činit na základě údajů provozovatele rozsáhlá pátrání po údajném pachateli přestupku (srovnej např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46, ze dne 29. 9. 2016, č. j. 7 As 129/2016 – 35 nebo ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 135/2016 – 17).

Ze správního spisu je zřejmé, že správní orgán jednal v souladu s ustanovením § 125h zákona o silničním provozu. Žalobce nereagovala na řádně doručenou výzvu ze dne 27. 1. 2015, kdy ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení výzvy jednak neuhradil určenou částku 300 Kč, ale ani písemně nesdělil údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Žalobce nečinil žádné kroky, které by napomohly ke zjištění řidiče vozidla a až do 9. 3. 2015, kdy podal blanketní odpor proti příkazu správního orgánu prvního stupně, zůstal nečinným. O jakémkoli poskytnutí součinnosti žalobce správnímu orgánu ke zjištění pachatele přestupku, tak nelze hovořit.

Krajský soud tak ani v této námitce nemůže dát žalobci za pravdu.

Žalobce dále vznesl námitku, podle níž mělo být ve věci nařízeno ústní jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za účasti žalobce. Tuto námitku podpořil odkazem na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 4. 2015, č. j. 15A 14/2015 – 35, a na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 4. 2015, č. j. 30A 56/2014 – 35.

Krajský soud považuje předně za vhodné vyjádřit se ke svému rozsudku č. j. 30A 56/2014 – 35. V tomto rozsudku sice vyslovil názor o povinnosti správních orgánů nařídit v řízení o správním deliktu ústní jednání, uvedený právní závěr však byl překonán následnou judikaturou Nejvyššího správního soudu, viz například jeho rozsudek ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46. Podle tohoto rozhodnutí *„správní orgány nejsou povinny nařizovat ústní jednání (§ 49 odst. 1 správního řádu) v řízeních o správních deliktech, není-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků“*. Obdobně v rozsudku ze dne 16. 3. 2016, č. j. 1 As 166/2015 – 29, Nejvyšší správní soud konstatoval, že na řízení o správních deliktech dopadá čl. 6 Úmluvy v jeho trestní větvi, avšak dodal, že judikatura Evropského soudu pro lidská práva setrvale stojí na základním principu, podle něž řízení o trestním obvinění musí být spravedlivé jako celek. Z této judikatury citoval a dovodil, že správním orgánům projednávajícím obvinění ze správního deliktu neplyne jednoznačná povinnost nařídit vždy ústní jednání. Stejně tak lze za překonaný považovat i právní názor vyslovený v rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 15A 14/2015 – 35.

Opačný závěr nelze dovozovat ani z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 139/2015 – 30, na který žalobce odkázal v replice k vyjádření žalovaného k žalobě. Nejvyšší správní soud se v uvedeném rozsudku vyjadřoval k dokazování v řízení před správními orgány v oblasti správního trestání. V návaznosti na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 3. 4. 2012, č. j. 7 As 57/2010 – 82, přitom konstatoval, že dokazování musí být v takovém řízení *„primárně prováděno při ústním jednání“*, dodal však, že *„za zákonem stanovených podmínek lze dokazování připustit i mimo rámec ústního jednání“*.

Na základě výše uvedeného lze shrnout, že v případě, kdy je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné, musí správní orgán jednání nařídit. Není-li tomu tak, ústní jednání ve správním řízení o správním deliktu provozovatele vozidla nařízeno být nemusí. Neplatí tedy, že by ústní jednání muselo být nařizováno v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla vždy.

V posuzované věci správní delikt spočíval v parkování vozidla bez uhrazeného poplatku. Skutkově se tedy jednalo o zcela jednoduchý případ. Správní orgán prvního stupně rozhodoval zejména na základě oznámení Městské policie Hradec Králové o podezření ze spáchání přestupku, úředního záznamu Městské policie Hradec Králové ze dne 14. 1. 2015, výpisu z registru provozovatelů vozidel a fotodokumentace opatřené zasahujícími strážníky.

V průběhu správního řízení bylo žalobci zasláno oznámení o ukončení dokazování a poučení o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 24. 6. 2015. Na tento úkon se žalobce bez omluvy nedostavil. V oznámení byl přitom informován, že při uvedených úkonech bude správní orgán dle § 51 odst. 2 správního řádu provádět dokazování mimo ústní jednání čtením listinných podkladů, jež budou sloužit jako podklady pro vydání rozhodnutí. Současně byl žalobce poučen o svých procesních právech vyplývajících z tohoto postupu správního orgánu. Z protokolu o seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 16. 7. 2015 pak plyne, že správní orgán prováděl dokazování mimo ústní jednání zcela v souladu s ustanovením § 51 odst. 2 správního řádu.

Žalobce tak vytýká správnímu orgánu, že ve věci nenařídil ústní jednání, přestože on sám bez omluvy nevyužil možnosti seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí a rovněž zcela rezignoval na svá procesní práva spojená s řádně ohlášeným dokazováním mimo ústní jednání.

Důvodem pro nařízení ústního jednání nebylo ani to, že žalobce po zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla sdělil správnímu orgánu prvního stupně totožnost údajného řidiče vozidla, který měl dne 14. 1. 2015 zaparkovat jeho vozidlo na Tylově nábřeží u Pedagogické fakulty Univerzity Hradec Králové. Plně postačilo, že správní orgán zaslal této osobě na adresu uvedenou žalobcem předvolání k podání vysvětlení. Ostatně dané předvolání se správnímu orgánu vrátilo zpět z důvodu – nezastižen, adresát nemá schránku.

Za daných okolností nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv žalobce nezbytné nařizovat ústní jednání, neboť ten se mohl opakovaně k jeho předmětu vyjadřovat a svá vyjádření dokládat důkazy. Krajský soud tedy shledal rovněž tuto námitku nedůvodnou.

Podle poslední žalobní námitky správní orgán prvního stupně nedostatečně vymezil místo spáchání správního deliktu ve výroku svého rozhodnutí, ze kterého tak dle žalobce nelze ani určit, že by skutek byl protiprávní. V místě vymezeném ve výroku rozhodnutí – na Tylově nábřeží u Pedagogické fakulty Univerzity Hradec Králové – se totiž nachází i parkovací místa určená Modré pyramidě, na kterých lze parkovat bez zakoupeného parkovacího lístku. Žalobce svoji argumentaci podpírá odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 111/2015 – 42.

Krajský soud k tomu uvádí, že z judikatury správních soudů plyne, že výrok rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným z přestupku a potažmo tedy i ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla, který ze spáchaného přestupku vychází, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce. V zájmu právní jistoty obviněného musí být skutek ve výroku popsán dostatečně určitě, aby byl nezaměnitelný s jiným skutkem (srov. ve vztahu k jiným správním deliktům usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73). V tomto smyslu slouží výrok rozhodnutí ústavní hodnotě právní jistoty. V návaznosti na uvedené usnesení pak Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 2 As 111/2015 – 42 shledal jako nedostatečné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí o spáchání správního deliktu provozovatele vozidla za situace, kdy delikt spočíval ve stání motorového vozidla bez zaplaceného parkovacího poplatku a místo spáchání deliktu bylo ve výroku

označeno pouze názvem ulice. Podle Nejvyššího správního soudu účastník řízení „namítal, že předmětná ulice je dlouhá asi 665 m a že na této ulici jsou jak placená místa k parkování, tak i místa neplacená. Z výroku správního orgánu I. stupně ovšem nelze dovodit, kde přesně v rámci dané ulice se skutek stal, tudíž nelze posoudit, zda právě v tom místě, kde měl být skutek spáchán, bylo vskutku parkování zpoplatněno. Tuto vadu rozhodnutí v tomto případě nelze překonat ani s poukazem na fotografie, které jsou součástí spisu a jimiž byl proveden důkaz listinou.“

V nynější věci se ale jedná o odlišnou situaci, místo stání motorového vozidla, jehož provozovatelem je žalobce, bylo ve výroku rozhodnutí správního orgánu vymezeno následovně: „v Hradci Králové, na Tylově nábřeží, u Pedagogické fakulty Univerzity Hradec Králové, na parkovišti s parkovacím automatem“. Žalobce přitom nijak nezpochybňuje, že v předmětné části Tylova nábřeží se nachází parkoviště s parkovacím automatem, pouze tvrdí, že některá místa v tomto prostoru jsou „určená Modré pyramidě“. Pokud se však v dané části Tylova nábřeží nachází i místa s vyhrazeným parkováním, jak na to žalobce poukazuje v žalobě, na věci to nic nemění, neboť značka IP 12 - vyhrazené parkoviště toliko označuje místo, kde je dovoleno zastavení a stání pouze některých vozidel. Žalobce přitom netvrdí (a ani takové případné tvrzení nedokládá), že by řidič, který se s jeho vozidlem měl dopustit inkriminovaného porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích, byl osobou oprávněnou k parkování na místě „určeném Modré pyramidě“ (v žalobě pouze uvádí, že by mohl být takovou osobou a že v takovém případě by nemusel mít zakoupený parkovací lístek). Dále je třeba uvést, že ze správního spisu je patrné, že žalobce, který se na dané místo dostavil poté, co telefonicky kontaktoval Městskou policii Hradec Králové v souvislosti s odstraněním technického prostředku k zabránění odjezdu vozidla (14. 1. 2015 v 11:19 hodin), nijak nezpochybňoval, že k zaparkování jeho vozidla došlo na placeném úseku. Tuto skutečnost nezpochybňoval dokonce ani v průběhu řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Z fotodokumentace, která je součástí správního spisu, je pak zřejmé, že žalobcovo vozidlo nestálo na vyhrazeném parkovacím místě. Za těchto okolností považuje krajský soud označení místa spáchání správního deliktu ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně za dostačující (k obdobným závěrům ve skutkově srovnatelné věci viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2016, č. j. 2 As 249/2016 – 42).

Krajský soud je přesvědčen, že výrok rozhodnutí správních orgánů odpovídá zákonným požadavkům a ustálené soudní judikatuře. V kontextu daného případu správní orgány své povinnosti na srozumitelnost, určitost a nezaměnitelnost řidičem vozidla spáchaného skutku, od něhož se následně odvíjí objektivní odpovědnost provozovatele motorového vozidla, dostály.

V. Závěr a náklady řízení

Krajský soud shledal z výše uvedených důvodů námitky žalobce nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému

správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (ustanovení § 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 28. duben 2017

JUDr. Magdalena Ježková
předsedkyně senátu